

Dobrodruh zo Zlatokoncov

diel piaty

Čas na lôžku sa vliekol pomaly. Ignác vo svojom malom a skromnom stane trávil celé dni. Krátil si teda chvíle tým, že čítal tú nudnú knihu, ktorú mu dal Jurian. Volala sa „Stratégia vojny. Základy bojových formácií a riadenie signálmi.“

Neuveriteľne nudné čítanie, ale nič lepšie po ruke nemal. Aspoň, že ho sem tam prišla pozrieť Sabina, inak by sa celkom určite zbláznil. Veď bol zvyknutý užívať si dni vonku na čerstvom vzduchu. Pripadal si ako vo väzení.

Von z tábora sa dostal len raz a to keď sa konal pohreb vojakov, ktorí zahynuli v boji. Bol to pochmúrny zamračený deň. Celý čas mrholilo, akoby aj nebesia trúchlili.

Avšak napriek neskutočnej nude čas bežal a na desiaty deň sa mladému dobrodruhovi rana zacelila, aj keď ho pri chôdzi stále pobolievala.

Rytier Jurian ho zavolať do svojho stanu.

Ignác prechádzal vojenským táborom a po nudných dňoch na lôžku si pripadal byť aspoň trochu živý. Konečne nejaká zmena, čo sa však nedalo povedať o počasí. Vyzeralo to na ďalší horúci letný deň. Muži chodili pomedzi stany a nosili rôzne zásoby, alebo trénovali na cvičisku. Dnes lukostrelci páľili šípy do slamených terčov.

Veliteľský stan sa nachádzal v strede tábora. Ignác vošiel dnu.

Vyparadený a vzorne učesaný rytier Jurian stál priamo nad stolom s mapami a rôznymi figúrkami. Dnes mal na sebe honosnú halenu. Jeho oceľové brnenie viselo na drevenej konštrukcii. O kúsok ďalej sa vynímala zbierka krásnych mečov v stojanoch.

„No pod' sem, Ignác,“ vyzval ho Jurian.

Mladík pristúpil k stolu a zvedavo sa pozeral čo na ňom je. Figúrky pripomínali vojakov. Boli tam lukostrelci, šermiari, rytieri na koňoch aj vojačikovia s kopijami. „Čo to je?“ spýtal sa.

Jurian mu venoval letný pohľad. „To mi povedz ty. Prečítal si tu knihu?“

„Prečítal.“

„Tak čo tu vidíš?“

„No...“ odmlčal sa Ignác. Hlavou mu bežali jednotlivé kapitoly z knihy. „Toto vyzerá ako nájazd.“ Zobral figurínu rytiera na koni a o kúsok ju posunul. „Ale malo by to byť takto, nie?“

„Mňa sa pýtaš?“

„Hm,“ pohladil sa zamyslene po brade. „Má to byť takto.“

„A čo ďalej vidíš?“ vyzval ho rytier.

Ignác si prezeral mapy a figuríny. „Toto je opevnenie? Tak potom,“ chytil lukostrelca a preložil ho ďalej, „tento patrí sem, lebo tak to hovorí tá oná... Ako sa to volá?“ pokúšal si spomenúť. „Poliorcetika.“

„A to je čo?“ spýtal sa ho Jurian.

„No to je umenie obliehania a bojov z opevnení.“

„Správne,“ riekol Jurian a všetky menšie mapy zhrnul zo stola. Potom naň vyložil novú veľkú mapu a rozložil na ňu všetky figúrky. „Táto strana útočí,“ ukazoval prstom čo sa deje. „Táto druhá strana sa bráni.“

Ignác sa naklonil nad stôl. „Toto je rieka... Tu je kopec a cesta,“ mrmlal si pre seba ako čítal situáciu. „Jeden z dobrých princípov stratégie boja je, že veliteľ by mal bojovať len vtedy, keď si je istý víťazstvom, alebo ak nemá na výber.“

„No a?“ pýtal sa rytier.

„Títo útočia cez rieku a do kopca,“ spustil Ignác a ukazoval na jednotlivých panákov. „Nepriateľ má voľnú cestu na manéver. Prečo bojovať? Tento veliteľ musí vedieť, že víťazstvo nie je isté. Dokonca môže ustúpiť týmto údolím tu a vyhnúť sa bitke, takže nie je ani donútení ísť do boja.“

„Výborne,“ pochválil ho Jurian. „Tu vidíš, prečo je dôležité sa vzdelávať. Tento veliteľ asi nečítal tú istú knihu čo ty a stálo by ho to život.“

„Ale ten veliteľ si ty,“ podpichol ho Ignác. „Ty si to takto naplánoval.“

„Budem sa tváriť, že som to nepočul,“ odvetil Jurian. „Nečakal som, že si zapamätáš tak veľa.“

„Nemal som čo robiť a tak som čítal tie knihy dookola.“

„Všetko zlé je na niečo dobré. Keby si sa nezranil, tak by si to dodnes neprečítal.“

„To asi nie,“ priznal Ignác. „Nemôžem povedať, že by ma bavila.“

Jurian prešiel k jednej z truhlic. Otvoril ju, zohol sa a zobral z nej päť kníh. Vyložil ich na stôl. „Keďže si taký vtipný a baví ťa čítať, tu máš ďalších päť.“

„Čože?“ vypleštil oči Ignác. „Čo sú to zase za knihy?“

„De Re Militari,“ odpovedal sucho Jurian.

„A to je čo?“

„Je to o vojenských záležitostiach,“ vysvetľoval Jurian. „Zvládol si prvú knihu. Tá bola ľahká. Teraz sa naučíš toto.“

„Ale...Eh...“ koktal Ignác. „To musím?“

„Musíš.“

„A čo výcvik?“ hovoril si svoje Ignác. „Musím trénovať. Z toho ležania som zoslabol.“

Jurian sa usmial. „To je na tom to najlepšie. Budeš zase naplno trénovať a tiež naplno čítať.“

„Ach jáj,“ povzdychol si Ignác. „Kedy zo mňa konečne bude lovec odmien?“

„To si musí určiť Mirabel. Ja som jej len sľúbil, že ťa vycvičím.“

„A kde je vlastne?“ opýtal sa Ignác. Spomenul si na ryšavú ženu s bielym pramienkom vlasov. Mala na ľavom líci jazvu a stále nosila luk.

„Netuším,“ priznal Jurian. Jeho dobre naladená tvár ostala zrazu pochmúrna. „Neviem kde je krásna Mirabel a to ma znepokojuje.“

„Tak ju poďme nájsť,“ navrhol horlivo Ignác.

„Všetko má svoj čas. Musíme najskôr zistiť kde hľadať. Moji skauti už na tom pracujú.“

„A dovedy čo?“

„Budeš veľa cvičiť. Musíš si ešte zlepšiť priestorovú orientáciu a tiež boj proti viacerým protivníkom.“ Potom Jurian ukázal na odhrnuté vstupné závesy. „No tak. Poďme. Hor sa na cvičisko.“

„Teraz?“ prekvapil sa Ignác.

„Hneď teraz,“ prikázal prísne rytier.

Mladý dobrodruh sa otočil a už chcel odísť.

„A čo tie knihy? Tie ti mám nosiť ja?“

„Pf,“ odfrkol Ignác. Vrátil sa k stolu a zobral všetkých päť kníh do rúk. Potom sa konečne pobral preč.

„Vidíme sa na cvičisku!“ kričal za ním Jurian.

Leto sa blížilo ku koncu. Slnko nad Zlatokoncami zapadalo o čosi skôr a noci začínali byť chladnejšie.

Ignác trávil celé dni na cvičisku a po večeroch čítal vojenské knihy pod svetlom sviec. Čas mu utekal pomedzi prsty. Nemal ani len chvíľu pre seba. Stále dookola to isté. Zavčas rána beh okolo tábora. Potom šerm, zápasenie a boj s rôznymi zbraňami až do zotmenia. Večer čo večer padal do postele zmorený a zaspával nad knihami. Napriek tomu dokázal prečítať všetkých päť.

Po bitke s goblinmi ostal v okolí mesta Zlatokonce pokoj. Ľudia si dovolili vstúpiť do okolitých lesov, aj keď nie veľmi hlboko, ale na zber hribov to stačilo. Pomaly sa rozbiehal aj obchod. Vojaci sprevádzali karavány a do mesta teda začali prúdiť nové zásoby.

Avšak posledné dni sa v tábore začalo šepkať, že situácia sa čoskoro zhorší. Nikto nevedel odkiaľ tieto reči prišli, no šírili sa rýchlosťou ohňa.

Ignác sa zahnal mečom na cvičnú drevenú figurínu. „Au!“ zastonal. Zbraň mu vypadla z ruky. „Do riti,“ zakľal. Bolelo ho zápästie a predlaktie mal tvrdé ako skala. Bol neskorý deň a začínal mať toho plné zuby. Slnko aj tak čochvíľa začne zapadať.

„Nenadávaj,“ napomenul ho rytier Jurian. Zdvihol spadnutý meč a podal mu ho. „Na dnes stačilo.“

Mladý dobrodruh zasunul čepeľ do pošvy za opaskom a začal frflať: „Tento úder viem, ale bolia ma ruky. Tu aj tu. Ešte aj pravý lakeť.“

„To je v poriadku,“ snažil sa ho upokojiť Jurian. „Čítaš tie knihy?“

„Chceš ma z nich vyskúšať?“ spýtal sa Ignác ako si vetral spotenú halenu. Potom si utrel pot na tvári do rukáva.

„Neskôr,“ odpovedal rytier. Nejavil žiadne známky únavy. Bol perfektne nastrojený, oholený a čistý. Úplný opak od spoteného, špinavého a očividne vyčerpaného mladého muža. „Zajtra mám pre teba dôležitú úlohu.“

„Akú zase? Ďalšie knihy?“

Jurian jeho narážku ignoroval. „Pôjdeš na sprievod obchodnej karavány.“

„Len ja sám?“

„Áno,“ prikývol rytier. „Bude to len po prvú križovatku. Je bezpečná cesta.“

„Dobre.“

„Ale potom,“ pokračoval Jurian, „pôjdeš ďalej do lesov.“

„Čo?“ prekvapil sa Ignác. „Ale prečo?“

„Lebo budeš mať druhú úlohu. Preto.“

„Akú?“

Jurian sa oprel drevenú ohradu, ktorá obkolesovala cvičisko. Dlhé slnečné lúče mu svietili priamo do tváre. „Moji skauti nadviazali kontakt s Mirabel.“

„Eh, čo?“

„Bola nezvestná už dlho, ale konečne sa ukázala.“

„A príde sem do tábora?“

„Nie,“ priznal Jurian. „Nepríde.“

„Počkaj a kde je teda?“ vypytoval sa Ignác. „Čo sa deje?“

„To neviem. To musíš zistiť ty.“

„Akože ja?“ prekvapil sa mladý dobrodruh.

„Pozri sa, Ignác,“ oslovil ho Jurian a uprene mu pozrel priamo do očí. „Sľúbil som jej, že ťa vycvičím do konca leta. To som dodržal. Ale dohodli sme sa ešte na jednej veci.“

„Akej?“

„Dohodli sme sa, že ak sa Mirabel nevráti do konca leta a ty stihneš výcvik ukončiť, čo si stihol, tak ťa mám poslať za ňou.“

„Ale... Ale to nedáva zmysel.“

Jurian mávol rukou. „Dáva, či nedáva, ale je to tak. Ja sľuby plním. Už rozumieš prečo som ťa tak hnal a žmýkal?“

„Rozumiem,“ odvetil mladík a hneď si začal spájať súvislosti. „Počkať. Takže preto sa hovorí o goblinoch? Že sa vracajú?“

„Mirabel podala veľmi zlú správu. Tých tisíc goblinov, proti ktorým sme bojovali, bola len predsunutá skupina. Vzdialili sa od Zlatokoncov aby sa preskupili.“

„Takže je to pravda,“ zhodnotil Ignác. „Bude horšie.“

„Musíme sa pripraviť na všetko. Ty sa sústreď na to čo ťa čaká. Zajtra ráno za svitania budeš pod táborom čakať na obchodníka s vozmi. Zoberieš ho na križovatku v doline, kde sa stretnieš s vojakmi, ktorí od teba karavanu prevezmú.“

„A potom mám ísť kam?“

Jurian mu podal kus stočeného a zapečateného papiera „Tu je mapa. Je tam vyznačené miesto kam máš ísť. Priamo od Mirabel.“

Ignác si ju zobral. „A ty nepôjdeš?“

„Rád by som videl krásnu Mirabel, ale nemôžem. Musíš ísť sám. Tak to chceta.“

„A čo keby som nestihol ukončiť výcvik do konca leta?“ vyzvedal ďalej.

„Tak by som ťa poslal naspäť na farmu za dedkom.“ Jurian k nemu prikrčil a položil mu ruku na plece. „Dávaj si pozor. Nevieť čo ťa čaká, ale verím, že to zvládneš.“

„Ďakujem,“ riekol Ignác. „Za výcvik a za všetko.“

„To je tvoja zásluha,“ odpovedal rytier. „A teraz choď. Dobre sa vyspi.“

Mladý dobrodruh sa vrátil do svojho stanu. Kým sa umyl, najedol a nachystal veci už sa zotmelo. Ešte stále si nenabrúsil meč a nepozrel si mapu. Chcel pred odchodom navštíviť Sabinu, ale nestíhal. Sám sebe nahováral, že bude preč nanajvýš len deň, alebo dva. Predstavoval si to tak, že sa stretne s Mirabel niekde pri lese a spolu sa vrátia do tábora.

Ľahol si na posteľ a pri plamienku sviečky rozbalil zapečatenú mapu. Chvíľu ju študoval a všimol si malý červený krúžok niekde pri lese v doline. Že by to bolo to miesto kde sa mal stretnúť s lovkyňou odmien?

Nahováral si, že to bude jednoduchá výprava. To zvládne raz dva.

Začalo sa mu zívaf. Odložil mapu, sfúkol sviečku a pohodlne sa uložil. Od únavy zaspal len čo zavrel oči.

Brieždilo sa a slnko ešte len nazeralo ponad zalesnené hory. Ignác sedel na chrbte koňa a vychutnával si svieži ranný vzduch a vôňu čerstvej zelenej trávy. Čakal na prašnej ceste pod mestom kým sa ukáže obchodná karavána.

Ako na zavolanie sa ozvalo vŕzganie. Ignác sa obzrel a uvidel ako sa z mesta trmácajú tri drevené vozy. Každý mal zapriahnuté dva kone a svojho pohoniča. Čokoľvek prevážali bolo zakryté plachtami.

Mladý dobrodruh skoro onemel keď si všimol kto karavánu vedie. Bol to výrazný muž na statnom čiernom koni. Ani bohatý šľachtic by sa nemusel hanbiť za jeho honosný odev a halenu s vypchatými ramenami.

„Ajáj,“ povzdychol si mladík a napravil sa v sedle. Hrdo sa vystrel a vypol hrud’.

„To si ty, Ignác?“ prekvapil sa muž keď pri ňom zastavil koňa. „Ty si môj sprievod?“

„Áno,“ prikývol. Samozrejme ten muž nebol nik iný ako najbohatší obchodník v Zlatokoncoch a okrem toho aj otec Sabiny.

Obchodník si ho premeral pohrdavým pohľadom. „No vyzeráš trochu lepšie než si pamätám. Tak si sa pridá k vojakom? Aspoň z teba konečne niečo možno bude.“

„Možno,“ odfrkol Ignác.

„Budeš ma oslovovať pán Kupčan. Je ti to jasné?“

„Samozrejme.“

„Tak ideme. Vpred!“ zavelil obchodník.

Kone zabrali a vozy sa pohli. Vŕzgali a natriasali sa pri každom hrbole na ceste.

Ignác išiel na čele hneď vedľa toho nafúkanca. Vládlo medzi nimi trápne ticho a čas sa neuveriteľne vliekol. Bola to poriadna nuda. Slnko už vyšlo na oblohu a deň mierne oteplel.

Schádzali hlbšie do údolia a Zlatokonce sa stratili z dohľadu.

O čom by sa mali baviť? Ignác už začínal byť poriadne nervózny a začal sa obšívaf v sedle.

„Viem,“ spustil odrazu pán Kupčan, „že za tebou dolieza moja dcéra.“

„No viete... Ehm, to je tak...“ zakoktal sa celý zaskočený. Ako by len na toto mal reagovať?

„Nepáči sa mi to,“ hovoril ďalej obchodník. „Ona má na viac. Máš na ňu zlý vplyv.“

„Prečo?“ spýtal sa. „Čo také som urobil?“

„Si bitkár. Zmlátil si mestského kováča. To je za prvé. Za druhé som vás ešte na začiatku leta nachytal ako chl’astáte moje drahé víno. A za tretie si niktoš. Obyčajný pastier, ktorý sa stal

vojakom.“

Ignác zavrel oťaž tak silno až mu zbledli hánky. Už to nebol ten krehký strachopud ako kedysi. Spolu s jeho telom zmocnela aj hrdosť. „Tak teda,“ spustil odhodlane. „Toho blbca som zmlátil, lebo si ma v jednom kuse doberal. Bola to férovka, s ktorou súhlasil. To víno Sabina ukradla sama a náhodou sme sa stretli na lúke.“ Potom otočil hlavu a pozrel sa tomu pyšnému mužovi priamo do tváre. „Nie som ani pastier ani vojak, ale viem, že chránim mesto pred hrozbou. Chránim vás, vašu dcéru aj všetkých ostatných. Zabil som toľko goblinov, že ich ani nespočítam. Bojoval som proti horde kde zomreli vojaci a mňa zranili.“

Ostalo ticho. Pán Kupčan sa zamyslene pozeral ponad hlavu svojho koňa priamo pred seba.

Mladý Ignác čakal nejakú odpoveď, no neprichádzala. „To vám ani nestojím za reakciu?“

„Keď máš obchodné stretnutie,“ prehovoril odrazu majetný Kupčan, „tak kladieš podmienky. Vyslovíš požiadavku, ale nedožaduješ sa odpovede. Je to známka slabosti.“ Všetky slová povedal bez toho, aby čo i len pohl hlavou. Svojmu mladému sprievodcovi nevenoval žiaden pohľad.

„Aha,“ odsekol Ignác. „Tak známka slabosti. Viete čo? Ja si myslím, že len slaboch uráža ostatných. Silný človek druhým pomáha.“

Zase ticho. Obchodník nereagoval. Rozhodol sa mladíka úplne ignorovať.

Cesta ďalej pokračovala v tichosti.

Obchodná karavána dorazila na križovatku v doline až neskoro poobede. Slnko plávalo vysoko po oblohe. Cesta sa tu rozdvjovala a každá viedla do iného mesta.

Vojaci na koňoch už čakali. Na prvý pohľad ich bolo okolo dvadsať. Znudene sa hrbili v sedlách.

Ignác odovzdal karavanu veliteľovi, ktorého videl prvý krát v živote. Podľa rovnošaty patril k celkom inému oddielu ako vojaci v Zlatokoncoch.

„Ty si sprievod?“ spýtal sa veliteľ.

„Áno,“ prikývol mladík.

„Ako sú na tom Zlatokonce?“

„Držíme sa.“

„Z ktorej si kompánie?“

„Bojoval som s modrou,“ odpovedal Ignác. „Pod velením rytiera Juriana.“

„Všetko v poriadku? Nič podozrivé po ceste?“

„Nie.“

„Dobre. Veľa zdaru.“

A to bolo všetko. Vojaci prevzali karavanu a zoskupili sa okolo nej. Bez otáľania sa vybrali na cestu.

Obchodník Kupčan sa Ignácovi ani len nepodľakoval. Dokonca sa na neho ani len nepozrel.

Mladému dobrodruhovi to bolo teraz celkom jedno. Vedel, že sa dnes stretne s Mirabel. Ak si dobre pamätal, tak by mal pokračovať po opačnej ceste ako išli vojaci s vozmi.

Ignác si vychutnával pekný deň a ladne sa húpал v sedle do rytmu koňa. Slnečné lúče ho hriali v tvári. Zelené lúky sa rozliehali všade okolo neho kam až dovidel a jemný vánok ohýbal steblá trávy. Tu a tam mu okolo ucha zabzučala mucha.

Na obzore sa črtali prvé lesy. Aby sa k nim dostal bude musieť zísť z prašnej cesty.

Ovládla ho nedočkavosť. Horlivo popohнал koňa vpred.

Cválal krížom cez panenské pláne. Kopytá dupali a on sa usmieval. Cítil vietor vo vlasoch. Po dlhej dobe si pripadal byť zase slobodný. Žiadne stany, rozkazy ani vojaci. Iba on, kôň a spanilá príroda.

Leň čo dorazil na hranicu lesa, spomalil svojho tátoša do kroku. „Psst,“ potiahol za oťaž. „Úf, to bola jazda,“ poznamenal a potľapkál koňa. „Dobrý.“ Bol mokrý akoby práve vyšiel z jazera a z nozdier dychtivo vypúšťal vzduch.

Ďalej pokračoval popri listnatom lese. Miesto kde sa mal stretnúť s Mirabel už nebolo podľa jeho odhadu ďaleko.

Po chvíli si všimol čosi v diaľke. Že by to bol kôň? Musel prižmúriť oči a poriadne zaostriť. Skutočne videl bieleho koňa. Pásol sa na lúke pri hranici lesa.

Ignác sa tam teda vybral, ale opatrne. Čosi sa mu nezdalo. Ako sa približoval tak si všimol, že je osedlaný. Nikde však nebolo jazdca.

Prišiel takmer až ku zvieraťu. Rozpoznal, že sa jedná o kobyľu. Z tieňa pod stromami sa rozliadal okolo, či snáď neuvidí nejakých goblinov, alebo iné nebezpečenstvo. Pozrel sa do tmavého lesa. Pomedzi kmene a konáre toho veľa nevidel.

Nikde nič. Prečo je tu tá kobyľu sama? Čo niekomu ušla?

„Hej,“ ozval sa hlas.

Ignác skoro z kože vyskočil a takmer spadol zo sedla. Ten hlas prišiel z hora. Zdvihol hlavu.

V korune stromu sedela Mirabel dobre ukrytá medzi listami. Zvesila sa z konára a zoskočila dole ladnosťou mačky. Na sebe mala zelenú halenu stiahnutú koženým opaskom. Na chrbte niesla luk a šípy. Jej ryšavé vlasy s jedným šedivým pramienkom boli neupravené a strapaté. Jej ľavé líce

škaredila jazva. Taktiež ju bolo cítiť, akoby sa už pár dni neumývala.

„Čo tak zazeráš?“ spýtala sa ho. Prišla k nemu bližšie a pohladila jeho koňa po krku.

„No... nič. Dlho som ťa nevidel.“

„Môžeme vyraziť?“

„Kam?“ odpovedal Ignác otázkou.

„Uvidíš,“ riekla Mirabel a zapískala. Jej biela kobyla zdvihla hlavu. Stále prežuvala štós trávy. Lenivo prišla až k nej.

Lovkyňa odmien vyskočila do sedla. „Zajtra by sme tam mali prísť.“

„Zajtra? Kam to ideme?“

Mirabel štuchla kobylu do bokov. Tá sa rozbehla vpred ako vystrelený šíp.

Ignác sa ani nenamáhal ďalej pýtať a rozbehol svojho koňa.

Cválali, potom išli chvíľu poklusom, aby si kone oddýchli a nasledoval zase cval.

Do kroku spomalili až keď vošli do temného lesa. Ignác sa musel vyhýbať konárom, ktoré ho plieskali do tváre. Miestami porast tak zhustol, že len objal svojho koňa okolo krku a nechal sa slepo viesť.

Raz išli do kopca, potom zase dole. Ocitli sa na čistinke, ktorú raz dva prekonal len aby zase vošli do lesov.

Mladý dobrodruh nemal ani tušenia kde sa nachádzajú. Vedel len to, že sa dostávajú hlbšie do hôr. Niekedy sa tieto hory počas dobrej viditeľnosti dali zahliadnuť v diaľke priamo z ovčej farmy.

Už toho začínal mať dosť. Bolelo ho celé telo. Neustále sa hrbil v sedle a každú chvíľu sa musel zohnúť aby nedostal facku od nejakého konára.

Cez koruny stromov si všimol, že obloha potemnela. Čoskoro zapadne slnko.

„Tak už mi povieš,“ ozval sa Ignác a zohol sa, aby sa vyhol konáru, „kam vlastne ideme?“

„Oddýchneme si,“ odpovedala mu Mirabel.

„Konečne,“ odfrkol Ignác.

Zložili sa kdesi uprostred lesa. Sedlá nechali na zemi a zmorené kone uviazali o stromy. Ignác však nebol na prenocovanie vôbec pripravený. Nemal nič, ani len deku, či jedlo. Naťahoval si stvrdnuté nohy aby ich uvoľnil. Odrazu mu zavrčalo v žalúdku sťa by tam mal medveďa.

„Nieko sa nám tu nepripravil,“ podpichla ho Mirabel a hodila mu kus chleba.

„A čo,“ odsekol mladík. „Nevedel som, že pôjdeme tak ďaleko.“

„Mal si predvídať.“

„Mhm,“ frflal s plnými ústami. „Iné nemáš? Len chleba?“

Lovkyňa odmien sa zohla k sedlu a otvorila brašnu. Čosi z nej vybrala a hodila do Ignácovi. „Chytaj.“

„Mám to.“ Bol to tvrdý syr. Hneď sa do neho pustil. Od hladu by zhltol aj tie suché konáre čo ležali všade okolo.

„Nemáš za čo.“

„Ďakujem,“ odvetil mladík len čo prehltol sústo.

Mirabel odložila svoj luk a šípy. Potom rozložila na zem prikrývku, sadla si na ňu a chrbtom sa oprela o kmeň mocného stromu. Vystrela pred seba nohy.

Ignác jej potichu závidel, ale tak čo mohol robiť. Zhrnul na kopu lístie a to bola jeho podstielka pre dnešnú noc.

„Zmužnel si,“ ozvala sa Mirabel ako si ho prezerala.

„Ukončil som výcvik,“ pochválil sa a zamrvil sa na nepohodlnej kope listov. Do zadku ho niečo pichalo. Bol to kus konára. Odhodil ho kamsi preč. „Aspoň tak to tvrdil Jurian. Veľa som čítal a tak. Jazdili sme na koni, šermovali sme a niekedy ma nechal veľa behať.“

„To je vidieť. Dúfam, že ak prídu goblini tak ti nevypadne meč z ruky.“

Ignác si spomenul ako ho Mirabel zachránila keď ju prvýkrát stretol v lesoch. Stratil sa a napadli ho goblini. Vtedy sa tak bál, že v roztrasených rukách neudržiaval meč. „To sa nestane. Zabil som ich už niekoľko. Dokonca ma zranili,“ zapichol si prst do stehna. „Tu ma trafili šípom.“

Mirabel len prikývla.

„Kam ideme?“ vyzvedal Ignác.

„Dozvieš sa zajtra.“

„Ale no tak.“

„Nevyzvedaj,“ odbila ho lovkyňa odmien.

Mladý dobrodruh na ňu hľadel. Ostalo šero a ona vyzerala tak impozantne aj keď mala strapaté a neupravené vlasy. Nevedel povedať čím to je, ale išlo z nej niečo mimoriadne. Bola to silná žena a trúfal si povedať, že aj celkom pekná. Tá jazva na líci jej dokonca pristala.

„Čo zase?“ vyštekla na neho. „Vyzerám ako údené koleno, alebo čo?“

„Ja... ehm,“ odvetil hanblivo. „Nič.“

„Veď preto.“

„Chceš niečo vedieť?“

„No.“

„Vieš v Zlatokoncoch je také dievča a...“ koktal ako úplný hlupák. „No a... Ona je moja, no, je moja.“

„Tvoja čo?“

„Sme spolu,“ dostal zo seba. „Volá sa Sabina.“

Mirabel mu venovala letmý pohľad. „Tak dúfam, že si sa s ňou rozlúčil.“

„Čo? Prečo?“ prekvapil sa Ignác.

„Budeme preč veľmi dlho.“

„Ale... Koľko?“

„Koľko bude treba,“ odpovedala mu. „Chceš byť lovec odmien? Chceš zachrániť Zlatokonce?“

„Áno.“

„Tak vidíš,“ hovorila ďalej Mirabel. „Ignác, toto nie je hra. Dúfam, že si to pochopil. Stať sa lovcom odmien prináša svoje riziká. Máme tu vojnu s goblinmi. Musíš pochopiť, že ani jeden z nás sa nemusí nikdy vrátiť.“

Pri tej predstave sa mu rozbúchalo srdce, akoby nad nimi visela cudzia hrozba. „Tomu rozumiem.“

„Ráno vyrazíme ešte za tmy.“ Po týchto slovách sa Mirabel uložila k spánku.

Ignác si teda tiež ľahol, no chvíľu mu trvalo kým na kope lístia našiel pohodlnú polohu. Ešteže bol tak zmorený. Napriek tomu, že mal hlavu plnú myšlienok zaspal rýchlo.

Vstali ešte pred svitaním. Raz dva sa pobalili, skočili na kone a pokračovali ďalej. Postup bol však čoraz náročnejší a stúpanie strmejšie.

Neskôr poobede sa dostali vysoko do hôr a les vystriedala kosodrevina. Objavili sa prvé šedé skaly obrastené machom. Vzduch sa ochladil a to aj napriek tomu, že z modrej oblohy svietilo slnko.

Pod hrebeňmi skalnatých hôr stála osamelá šedá kamenná pevnosť s jednou vysokou vežou, ktorá sa týčila k oblohe. Neviedla k nej žiadna očividná cesta a celkom dobre splývala s okolím, aspoň pri pohľade z diaľky. Ak sa tam chcú dostať, budú musieť zdolať nehostinný terén.

„Tam ideme?“ spýtal sa Ignác zahľadený na pevnosť.

„Áno,“ odvetila Mirabel. „Opatrne, aby kone niekde nezapadli. Drž sa za mnou.“

„Dobre, ale čo tam je?“

„Zistíš.“

„Ako inak,“ odsekol Ignác.

Pokračovali naozaj opatrne a pomaly. Čím viac sa približovali tým bolo jasnejšie, že táto stavba je skutočne mocná a obohnaná vysokými múrmi.

Konečne dorazili až k pevnosti a zosadli z koní.

Mirabel prešla k vstupnej bráne. Na prvý pohľad nebolo zrejmé ako ju otvoriť, keďže nikde nebola kľučka ani kľúčová dierka.

Lovkyňa odmien položila na dvere vystretú dlaň a chvíľu čakala.

Ozvalo sa cvaknutie. Z ničoho nič sa dvere otvorili a to samé od seba.

Ignác nemohol uveriť vlastným očiam. „Ako si to urobila?“

„Zober kone dnu,“ prikázala mu a vošla do pevnosti.

Vnútri ich privítalo malé nádvorie so studňou, drevená stajňa a kamenný dom, z ktorého vyrastala vysoká veža, podobná aké bývali na hradoch. Pod múrmi sa nachádzal terč a v ňom niekoľko zapichnutých šípov. V opačnom rohu stála drevená latrina.

Len čo Ignác previedol kone dnu, dvere sa samé od seba zatvorili.

„Zaved' ich do stajne,“ hovorila Mirabel. „Daj im vođu a seno. Nejaké nájdeš na povale v stajni.“ Potom vošla do kamenného domu.

Mladý dobrodruh sa rozhliadal okolo a snažil sa pochopiť čo robí táto pevnosť tak vysoko v horách.

Odviedol kone do malej stajne. Boli tam odstávky len pre štyri zvieratá. Labilný rebrík viedol na povalu so senom. Naložil unaveným tátošom čosi žrádla. Tí ho hneď začali prežúvať s' a by hladovali niekoľko dní.

Potom vyšiel na nádvorie a pozrel sa do hlbkej studne. Z temných hlbín prúdil studený vzduch a nech sa snažil akokoľvek, nedoviedol na dno.

Chytil kýbeľ uviazaný na lane a hodil ho dnu. Po chvíli sa ozvalo žblnknutie. Poriadne sa narobil, kým ho z tej hĺbky vytiahol a samozrejme polovicu obsahu vylial.

Musel sa otočiť niekoľkokrát kým koňom naplnil napájadlo.

Keď bol hotový vybral sa do domu.

Ignác vošiel do skromného obydľia s krbom. Mirabel sedela za stolom, na ktorom horela sviečka. Tiež boli vnútri dve postele, každá na opačnom konci miestnosti. V rohu stál akýsi starý gril a na policiach ležal odložený nejaký riad. Vyzeralo to ako miesto kde sa pocestný môže uchýliť na jednu, možno dve noci, alebo snáď ako sedliacka chatrč niekde na samote.

„Pod', sadni si,“ vyzvala ho.

Ignác si sadol k malému stolu. „Už mi povieš konečne, že kde to sme?“

„Je to pevnosť lovcov odmien.“

„Hm,“ zamyslel sa mladík. „A čo tu robíme?“

„To je naše útočisko,“ pokračovala Mirabel. „Volá sa Hrebeňovka, lebo leží priamo pod hrebeňom hory. Dokáže ju otvoriť len lovec odmien.“

„Tak to preto sa tie dvere otvorili, keď si sa ich dotkla?“

„Áno,“ hovorila ďalej lovkynia. „Takéto miesta sú dobre ukryté po celej zemi.“

„Aha,“ prikyvoval Ignác. „Takže jeden lovec odmien sa dostane na každé také miesto?“

„Presne tak.“

Mladý dobrodruh si všimol striebornú čašu a rovnako striebornú dýku na jednej z políc. „Na čo je hento?“

„Tá čaša? To je pre nových lovcov.“

„Dobre,“ riekol mladý dobrodruh napravil sa na stoličke. Zdalo sa mu, že je nahnutá na jednu stranu. „Kedy ja budem lovec odmien?“

„Keď sa rozhodnem, že si hodný.“

Ignác z tejto odpovede nebol nadšený. „Ale veď som ukončil výcvik s Jurianom. Bojoval som proti goblinom a...“

„A aj tak ti chýba trezlivosť,“ odbila ho Mirabel. „Čaká nás ešte veľa práce.“

„Zase výcvik?“

„Nie.“

„Čo potom?“

„Musíme poraziť goblinov,“ vysvetľovala ďalej. „Stále neviem odkiaľ prichádzajú. Neviem ani prečo. Ty mi s tým pomôžeš.“

„Kvôli tomu sme museli ísť až sem?“

„Musíme obísť celú horu,“ spustila Mirabel. „Lesy okolo Zlatokoncov sú neprechodné. Goblini sú všade. Čím ideš hlbšie, tým ich je viac. Avšak zistila som, že môžeme obísť túto horu aj celú dolinu a prideme z opačnej strany zo severu. Je len náhoda, že táto pevnosť je na pol ceste.“

Mladý dobrodruh premýšľal nahlas: „No ale prečo vojaci nezničia goblinov? To je taký problém?“

„Je ich veľa. Neuveriteľne veľa. Tisíce a tisíce.“

„Eh, čože? Odkiaľ? Prečo?“

„To musíme zistiť.“

„Kedy vyrazíme?“

„Zajtra.“

„A keď to zistíme tak zo mňa bude lovec odmien?“

„To sa ešte uvidí,“ odpovedala mu. „Dones drevo. Na nádvorí ešte nejaké nájdeš. Večer bude

zima. Treba zakúriť. Ja nachystám jedlo.“

V krbe praskal oheň a Ignác do neho hľadel ako začarovaný. Na tvári cítil teplo. Teraz mu tento dom v pevnosti pripadal ako to najútulnejšie miesto na svete. Vonku skuvíňal ostrý vietor a dul do okien. Na stole ležali prázdne tanieri s omrvinkami.

Dvere sa otvorili a dnu vošla Mirabel. Jej ryšavé vlasy boli mokré a mala oblečenú novú čistú halenu. Visela na nej ako nočná košeľ. Bagandže mala len tak nasunuté na nohách a rozviazané. Z kapsy zobrala hrebeň a začala si rozčesávať neposlušné vlasy.

„Čo zase pozeráš?“ spýtala sa.

„Odkiaľ máš tú jazvu?“

„O to sa nestaraj,“ odbila ho Mirabel.

„Ale ja to chcem vedieť,“ trval na svojom mladý dobrodruh.

„Prestaň,“ povedala so všetkou vážnosťou v hlase.

Ignác otočil svoj pohľad na plamene v krbe. „Eh, no dobre. Len som sa pýtal.“

Lovkyňa odmien na jeho poznámku nereagovala. Sadla si vedľa neho, vyzula topánky a vystrela nohy. Voňala ako nejaké lesné byliny. „Pri ohni skôr uschnem.“

„No,“ riekol sucho mladík.

Ostalo krátke ticho. V krbe sa zaiskrilo keď jedno drevo prasklo.

„Vidím,“ ozvala sa lovkyňa odmien, „že sa chceš niečo spýtať.“

„Aj ta mi nič nepovieš,“ odfrkol.

„Nepýtaj sa osobné veci.“

„Chcel by som vedieť,“ spustil Ignác, „ako si sa stala lovkyňou odmien.“

„Tak ako sa staneš lovcom aj ty.“

„A to je zase čo za odpoveď?“

„Bola som mladšia ako ty keď som začala výcvik,“ rozhovorila sa napokon Mirabel. „Žila som sama v uliciach. Niektorí ma našiel a zvyšok je história.“

„Kto? Tiež je to lovec odmien?“

„Bol.“

„Akože bol? Už nežije?“

Mirabel chvíľu váhala. „Nie.“ Pozerala pred seba, akoby hľadela do diaľky a nie do horúceho krbu.

„Si smutná,“ riekol Ignác ako sa na ňu pozeral. Toto bolo prvýkrát čo jej tvár nevyzerala tak prísne. Možno tomu pomohla žiara plameňov. Bez opasku a luku pripomínala normálnu ženu.

„Nechajme to tak,“ povedala lovkynia.

„Veď mi povedz, že čo sa mu stalo?“

Ona mu venovala letmý pohľad. „Naozaj to chceš vedieť?“

„Áno.“

„Zabila som ho,“ prezradila bez ostychu.

Ignác stuhol. Premýšľal, či by si mal sadnúť o kúsok ďalej. „Čo?“

„A sme zase pri tej jazve,“ poznamenala a povzdychla si. „Bola som mladá. Možno v tvojom veku. Ukončila som výcvik a absolvovala rituál, lenže môj majster, starší chlap, vo mne videl viac ako svoju žiačku. Zle si vysvetlil situáciu a vrhol sa na mňa, ale ja som nechcela. Ostal agresívny. Nechal sa ovládnuť pudmi. Pobili sme sa a on ma porezal nožom. Preto mám tu jazvu.“

„Ehm,“ odkašľal si umelo Ignác. „Mám sa začať báť?“

„Ty? Ale prosím ťa,“ mávla nedbalo rukou. „No ale aby som to dokončila. Zabila som ho tým istým nožom a to ťahom, ktorý ma sám naučil. Bodnutie rovno do srdca.“

„Ale, ale... Ale on bol tiež lovec odmien nie?“

Mirabel súhlasne kývla hlavou.

„A to sa môže?“

„Bránila som sa. On zaútočil prvý. Mohla som tušiť, že niečo chce. Až neskôr som si uvedomila jeho nevhodné poznámky, lačné pohľady a dotyky.“

„Čo na to ostatní lovci? Im to nevadilo?“

„Našťastie som nebola prvá, ktorej sa to stalo, ale bola som prvá, ktorá pod ním absolvovala výcvik. Neskôr som sa dozvedela, že to skúšal aj na iné dievčatá. Každý lovec odmien si môže vybrať len jedného kandidáta, z ktorého chce urobiť lovca. On si vybral mňa a myslel si, že kvôli tomu budem jeho dlžníkom. Ostatné dievčatá pred ním ušli.“

„Bolo mu to prd platné,“ vypustil Ignác.

„Môj úvod do cechu nebol teda veľmi príjemný,“ zhodnotila Mirabel. „Tá jazva mi to bude pripomínať do konca života.“

Mladý dobrodruh teraz aj ľutoval, že sa toľko pýtal. Čakal čokoľvek, len nie takýto zvláštny a smutný príbeh. „Prepáč ja som, ehm, nevedel.“

„Čo už,“ mykla plecami a rozhrabla si vlasy. Začínali schnúť pri teplote z ohňa. „Vytiahol si to zo mňa.“

Ignácova zvedavá povaha sa zase ozvala: „Potom si robila čo?“

„Bolo to zvláštne, lebo o cechu som vtedy stále nevedela skoro nič. Žiadneho iného lovca som nikdy nestretla. Bola som na všetko sama. Neostalo mi nič iné len loviť odmeny. Robila som pre kráľovský dvor a rýchlo som sa vypracovala.“

„Keď o tom hovoríš, tak mi povedz čo je ten cech? Kto sú lovci odmien?“

„Ignác, pozri sa,“ chytila ho za bradu, otočila mu hlavu a pozrela mu uprene do očí. „Teraz ti niečo poviem a musíš sa rozhodnúť raz a navždy, či to chceš.“

„Počúvam.“

„Keď sa staneš lovcom,“ hovorila mu so všetkou vážnosťou, „tak zosilnieš. Budeš mať lepšie reflexy. Staneš sa dva krát tak silným ako si teraz. Preto si toľko trénoval, aby si dosiahol svoj vrchol. Predstav si, že budeš raz tak mocný ako si teraz.“

Mladému dobrodruhovi sa rozžiarili oči.

„Ale má to aj odvrátenú stránku,“ pokračovala Mirabel vo vysvetľovaní. „Ak do určitého času nenájdeš svojho kandidáta, ktorý sa stane lovcom, tvoja sila začne rýchlo upadať.“ Omotala si okolo prsta šedivý pramienok vlasov. „Šediny začnú pribúdať. Lovci odmien, ktorí nenájdu vhodného kandidáta ošedivejú a stratia svoju moc. Je to ako kliatba.“

Ignác začal nahlas premýšľať: „Ved' potom môžem nájsť bárskeho a urobiť z neho lovca, nie?“

Mirabel mu venovala prchavý úsmev, akoby ju táto naivná otázka trochu pobavila. „Aj to má háčik.“

„Aký?“

„Ten budúci kandidát musí mať aspoň takú vnútornú silu, akú má aj lovec odmien, inak rituál nebude fungovať.“

„Ako to?“ čím viac sa pýtal, tým mu bolo všetko menej jasné.

„Tak je rituál nastavený. Snáď si si nemyslel, že dvakrát zosilniť je zadarmo?“

„No teda,“ zhodnotil Ignác. „Takže ja mám silu stať sa lovcom?“

„Áno,“ priznala Mirabel. „Vedela som to od momentu, keď sme sa stretli v lese, aj keď som mala svoje pochybnosti.“

„A keby nenájdeš kandidáta tak ošedivieš úplne?“

„Čím dlhšie ti trvá nájsť vhodného človeka tým viac máš šedín. Tí, ktorým sa nepodarilo nájsť nikoho a majú viac šedín, tých voláme samotári. Nie všetci sú ochotní toto bremeno presunúť na druhých.“

„Fíha,“ prikyvoval uznanlivo Ignác. „No toto sú mi veci. Ako to celé vzniklo? Kto založil ten cech?“

„Niektorí veľmi mocný a múdri, ktorý prišiel na to, ako zvýšiť silu jednotlivca, ale urobil to tak, že každý môže takto obdarovať len jedného.“

„Koľko ich bolo na začiatku? Nestane sa potom, že lovcom bude stále menej?“

„Neviem koľko ich bolo na začiatku,“ priznala Mirabel. „A je pravda, že nás je málo.“

„Ako prebieha rituál?“

„To sa dozvieš neskôr. Ešte si od toho ďaleko.“

„Už sa neviem dočkať.“

„Len sa upokoj,“ povedala mu Mirabel.

Ryšavá žena vstala a prešla k svojej posteli. „Na dnes stačilo. Musíme sa vyspať, lebo ráno pokračujeme v ceste.“

„Ach, no dobre,“ riekol neochotne Ignác. Postavil sa a prihodil do krbu dve polená, aby oheň vydržal tlieť aspoň do rána.

Ich posteľe boli na opačnej strane miestnosti. Uložili sa k spánku.

Ignác mal plnú hlavu nevyslovených otázok a vír myšlienok mu nedovolil zaspať. Naplnili ho očakávania a tešil sa na to čo prinesie budúcnosť. Odrazu sa túžil stať lovcom odmien viac ako kedykoľvek predtým. Vidina dvojnásobnej sily mu učarovala asi najviac.

Počul ako Mirabel pravidelne dýcha, čo znamenalo, že zaspala. Hodil po nej očkom. Bola schúlená na posteli a ani sa nehla. On sa ešte chvíľu mrvil pod dekou, no napokon ho prekonal spánok.